

hollandste Udførsel af Margarine til England, altsaa en Udførsel af ca. 100 Millioner Pund — og det var dog en saa kolossal stor Udførsel, som vi slet ikke kunde vente at saa i mange, mange Aar, selv om vi ingen Margarinelov havde — vilde der dog ikke til al den Masse Margarine blive Anvendelse for mere Mælk end Mælken af ca. 10,000 Røer; men vi have jo vel 9—10,000,000 Røer her i Landet, saa det Kvantum Mælk, der vilde blive Anvendelse for ad denne Vej, vilde blive forholdsvis saa lidt, saa det paa ingen Maade vilde kunne siges at yde det danske Landbrug nogen nævneværdig Fordel. Og skulde en saa stor Udførsel af Margarine kunne skabe vor Smørudførsel i allerfjerneste Grad, vilde derved lides et meget større Tab for det danske Landbrug i sin Helhed, end der vilde kunne udvindes ved den forøgede Indtægt af den Smule Mælk, der kunde anvendes i Margarinefabrikationen, saa meget mere som den Mælk, der kunde anvendes dertil, jo ikke er værdiløs, fordi den ikke faar denne Anvendelse. Jeg skal indstrænke mig hertil.

Bluhme: Jeg vilde ønske, at denne Diskussion snart kunde standses. Den har jo været ført grundig gennem en Række af Aar, og jeg tror, at enhver har sit Standpunkt, som ikke forandres ved, at Diskussionen optages paany. Naar jeg nu heder om Ordet, er det kun for overfor den ærede Ordfører at fremhæve, at naar han udtalte, at jeg intet Bevis havde ført, har jeg netop ikke gjort dette, fordi jeg ikke vilde ind paa denne Diskussion igen. Naar jeg tillod mig at fremsætte min Mening, var det kun min egen individuelle Overbevisning, jeg tillod mig at fremsætte overfor den højtærede Minister for at fastslaa, at jeg aldeles ikke har forandret min Mening om dette Spørgsmaal, saa lidt som jeg tror, at de andre Herrer have forandret deres. Jeg er gaaet med til nærværende Forslag, fordi det var nødvendigt at komme til et Kompromis mellem de modstridende Anskuelser, et Kompromis, som jeg tror kan være tilstrækkeligt for 5 Aar, men som jeg haaber heller ikke vil gaa længere. Og hyderligere vil jeg overfor den højtærede Minister sige, at jeg haaber, at han vil være i Stand til at imødekomme Udvalget paa dette Punkt og støtte det Kompromis, der nu er opnaaet i Udvalget, virkelig ved mange Anstrængelser — som Medlem af Udvalget og som Formand for samme maa det være mig tilladt at sige, at det har kostet ikke saa lidt at saa dette Kompromis i Stand. Jeg haaber, at den højtærede Minister vil være

i Stand til at følge os, saa at Loven ikke paa sin videre Gang vil møde Banfeligheder paa Grund af det sidste Punkt, hvor der har været smaa Divergenfer. Som sagt, jeg har ikke ønsket i Dag at fremsætte Bepijer for min Opfattelses Rigtighed for ikke at komme dybere ind paa Diskussionen, men der maa ikke menes deri at ligge, at jeg paa nogen mulig Maade anerkender, at der er ført Bepijer, som kunne omstøde min Opfattelses Rigtighed.

Berg: Det har glædet mig at se den Enighed, der er til Stede om dette Lovforslag; kun havde jeg ønsket, at man var blevet enig om at befri Ministeren for det Ansvar, han har efter Loven, ved ene at skulle stonne over et meget vigtigt Spørgsmaal, et Ansvar, som for et Par Aar siden paa Grund af Uenighed i Rigsdagen blev overdraget ham, men som Ministeren den Gang meget libet ønskede at bestidde, og som aabenbart heller ikke nu kan være ønskeligt at være i Besiddelse af længere end nødvendigt. Det er Retten til selv at bestemme, om Udførselsforbudet skal indtræde. Det er efter sin Natur et Lovgivningsspørgsmaal, og efter min Mening er det rigtigt, hvad der tidligere er blevet udtalt, at det er en Faltiterklæring af Rigsdagen, at den ikke tør bestemme fra eller til, saa jeg henstiller til det højtærede Udvalg, om det ikke kunde forandre Lovforslaget i dette Punkt saaledes, at Retten til at udstede Udførselsforbudet gaar ud, og at Ministeren, hvis Forholdene skulde forandre sig, maa se at saa dette Punkt forandret ved Lov.

Judenrigsministeren (Singers Lev): Det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds (Berg) vilde have Ministeren befriet for Ansvaret for dette Forbud, som det ærede Medlem i det hele ikke syntes om. Jeg har fra først af heller ikke syntes om denne Bemhyndigelse, og jeg huster meget godt, at jeg en Gang har sagt, at man, da man ikke kunde finde ud af at enes om andet, saa lagde man Ansvaret over paa Ministeren og sagde: Lad ham beholde det! Saaledes gif det til. Nu har jeg baaret dette Ansvar i nogle Aar, og det har ikke tynget mig haardere, end at jeg er villig til at bære det fremdeles, ligesom jeg ogsaa er villig til at tage det for Ostens Bedkommende. Kan man enes om noget stærkere, har jeg ikke noget imod det, men hvis det skulde ste paa den Maade, at det helt skulde sættes ud af Loven, — og jeg har en Misstanke om, at det er det, det ærede Medlem (Berg) vil have ... (Berg: Det jagde jeg!)